

วิกฤตทางการเงิน

ภาวะเศรษฐกิจไทยในช่วงต้นปี พ.ศ.2540 เริ่มชะลอตัวลงอย่างต่อเนื่อง จากปัจจัยหลายประการ อาทิเช่นปัญหาสถาบันการเงินกับธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ การขาดสภาพคล่องของระบบการเงินและภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอย การส่งออกซบเซาและการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดเพิ่มขึ้น อุตสาหกรรมก่อสร้างได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการปรับลดงบประมาณโครงการด้านสาธารณูปโภคของภาครัฐ การที่รัฐบาลสั่งระงับการดำเนินงานของบริษัทเงินทุนหลายแห่ง ส่งผลให้ประชาชนขาดความเชื่อมั่นในสถาบันการเงินที่ไม่มั่นคง

ปัญหาต่าง ๆ ได้นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจครั้งสำคัญของประเทศไทย โดยทางการได้ประกาศเปลี่ยนแปลงอัตราแลกเปลี่ยนเป็นระบบลอยตัว เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ.2540 อีกทั้งทุนสำรองเงินตราต่างประเทศที่ลดลง ทำให้ประเทศไทยจำเป็นต้องขอความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อการฟื้นฟูเศรษฐกิจจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) โดยมีพันธะต้องดำเนินนโยบายการเงินและการคลังอย่างเข้มงวด เพื่อแก้ไขปัญหาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและระบบสถาบันการเงินอย่างเร่งด่วน ซึ่งต่อมาภาวะวิกฤตทางการเงินได้ขยายไปยังหลายประเทศในแถบเอเชีย จนกระทั่งประเทศเกาหลีใต้และประเทศอินโดนีเซียต้องขอความช่วยเหลือจาก IMF เช่นเดียวกัน ค่าเงินบาทของไทยอ่อนตัวลงอย่างรุนแรงและต่อเนื่องจาก 26 บาทต่อเหรียญสหรัฐฯ เป็น 47 บาทต่อเหรียญสหรัฐฯ ในช่วงปลายปี

เศรษฐกิจไทยในช่วงครึ่งหลังปี พ.ศ.2540 ทวีตตัวลงอย่างรุนแรงเกินความคาดหมาย จากการขาดสภาพคล่องทางการเงิน ประกอบกับกำลังซื้อของประชาชนลดลง ทำให้การผลิตและการบริโภคในทุกภาคธุรกิจอยู่ในภาวะซบเซา ธนาคารแห่งประเทศไทยสั่งปิดบริษัทเงินทุนในประเทศจำนวนเกินกว่าครึ่ง รัฐบาลต้องเข้ามาดูแลระบบการเงินและมีมาตรการปฏิรูปสถาบันการเงินทั้งหมดเพื่อสร้างเสถียรภาพ อย่างไรก็ตาม ค่าเงินบาทที่อ่อนตัวลงทำให้มูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้น สามารถพ่วงสถานะของประเทศให้ดีขึ้นบ้าง ประกอบกับมูลค่าการนำเข้าลดลงอย่างมาก ส่งผลให้ดุลการค้าและดุลบัญชีเดินสะพัดของประเทศไทยในช่วงไตรมาสสุดท้ายเกินดุล